

Předkládaná disertační práce se pokouší prozkoumat povahu vztahu mezi typem textovosti, již zde nazývám výrazem „ženské psaní“, a dominantní diskurzivní praxí naší kultury, jejíž logiku a fungování nejlépe postihuje Derridův výraz falogocentrismus. Ten se vyznačuje celou řadou rysů, např. představou jednoznačného, kontrolovatelného významu, ulpíváním na metafyzice přítomnosti, instrumentálním pojetím jazyka, nárokem na univerzální racionalitu, homogenizací komplexnosti a neuspořádanosti reality, ideologií bezrozporně jednotného, plně sebe-kontrolujícího se Já, antropocentrismem, nepřiznanou privilegovaností vlastní poznávací perspektivy atd. „Ženské psaní“ zde tak definuji jako psaní, které se situuje vně domény falogocentrického diskurzu snažíc se problematizovat jeho hegemonický status. „Ženské psaní“ tedy v tomto ohledu nepojímám jako cosi vymezeného pohlavím autorky či autora, nýbrž spíše její/jeho genderovanou subjektivitou, její/jeho pozicí v diskurzivní formaci a jejím/jeho vztahem k převažující praxi vypovídání a psaní. Vedle autorek Milady Součkové, Věry Linhartové, Sylvie Richterové a Daniely Hodrové proto do diskuse zařazuji i dílo Bohumila Hrabala. „Ženské psaní“, jak je zde vymezuji, především kriticky reflektuje roli jazyka jakožto zásadního prostředí, do něž je situováno naše uvažování i naše subjektivita. Textové strategie „ženského psaní“ upomínají na naši nevyhnutelnou zasazenost do jazyka, a proto se spíše než o vymanění se z nevyhnutelné diskurzivní určenosti snaží zviditelnit formativní potenciál jazyka pomocí inscenace nekončícího odkladu významu, stejně jako pomocí neustálého ironického přepisování narativních konvencí prózy. Kritika subjektivity falogocentricky chápané jako autnomní a suverénní entita se odehrává jednak skrze decentralizaci identity textového vypravěčského subjektu, jednak skrze odhalené rozpoznání naší epistemické a existenciální situovanosti v určitém diskurzivním prostoru. ...